

1

A felvillanó fény egy pillanatra elvakította. Bárcsak elzavarhatná innen a fényképészeket.

Már hónapok óta mindenhová követték – mióta csak az első leleteket megtalálta a kopár hegyvidéken, Kairótól délre. Mintha ők is megéreztek volna, hogy valami történni fog. Ennyi év után Lawrence Stratford fontos felfedezés előtt állt.

Most ismét itt voltak kameráikkal és füstölgő vakuikkal. Majdnem feldöntötték, mialatt utat tört magának a szűk, egyenetlen átjáróban az írásjelek felé, melyek a félig megtisztított márványajtón váltak láthatóvá.

A szürkület hirtelen sűrűsödni látszott körülötte. Láta ugyan a jeleket, de képtelen volt kiolvasni őket.

– Samir! – kiáltott fel. – Fényt ide!

– Igen, Lawrence. – Abban a pillanatban fáklya lobbant mögötte, és a sárga fényárban a hideg kőtömb minden részlete élesen kirajzolódott. Igen, hieroglifák, mélyen metszve és fenségesen bearanyozva, itáliai márványban. Még soha életében nem tárult elé ilyen látvány.

Megérezte Samir kezének bársonyos tapintását a sajátján, mialatt hangosan olvasni kezdett.

– „Holtak kifosztói, őrizkedjete e sírtól, és ne ébresszétek fel lakóját, ki nek haragja mérhetetlen. Ramszesz, a Kárhozott, az én nevem.”

Samirra pillantott. Mit jelenthet mindez?

– Folytassa csak, Lawrence, fordítsa tovább! Magának még gyorsabban megy, mint nekem – mondta Samir.

– „Ramszesz, a Kárhozott, az én nevem. Valaha Ramszesz, a Hatalmas, Felső- és Alsó-Egyiptom ura; Hettiták Legyőzője, Templomok Építője; a Nép Kegyeltje; Egyiptom királyainak és királynőinek halhatatlan védelmezője az idők kezdetétől. Kleopátra, a Nagy Királynő halálának évében, midőn Egyiptom Róma provinciájává vált, az örökké tartó sötétségnek adtam magam; óvakodjék hát mindenki, aki a nap sugarait beengedi ezen az ajtón.”

– De hát ennek semmi értelme – suttogta Samir. – A Nagy Ramszesz ezer esztendővel Kleopátra előtt uralkodott.

– Ezek viszont kétséget kizáróan a tizenkilencedik dinasztia hieroglifái – ellenkezett Lawrence. Türelmetlenül söpörte félre a laza törmeléket. – És nézze, a feliratok itt megismétlődnek latinul és görögül is. – Pillanatnyi szünetet tartott, majd gyorsan felolvasta a maradék néhány sort.

– „Óvakodj hát: alszom, ahogy a föld alszik az éjszakai égbolt vagy a hótakaró alatt; és ha felkelek, nem leszek senki szolgája.”

Lawrence egy ideig szótlánul állt, a szavakra meredve. Csak távolról hallotta Samirt:

– Ez egyáltalán nem tetszik. Akármit jelent is, mindenképpen egy átok.

Lawrence vonakodva hátat fordított a szövegnek, és látta, hogy Samir gyanakvása félelemmé erősödött.

– A Nagy Ramszesz teste a kairói múzeumban fekszik – jegyezte meg Samir nyugtalanul.

– Nem – felelte Lawrence. Érezte, ahogy a borzongás végigszalad a nyakszirtjén. – Csak egy test fekszik a kairói múzeumban, de nem Ramszeszé! Nézze csak meg a pajzsdíszeket, a pecsétet! Kleopátra idejében az ősi hieroglifákat már senki sem tudta leírni. Ezek viszont tökéletesek – a latin és a görög fordítás is páratlan gonddal készült.

Ó, bárcsak Julie is itt lenne, gondolta Lawrence keserűen. A lánya, Julie, aki semmitől sem fél. Ő úgy átérezhetné ezt a pillanatot, ahogyan senki más.

Botladozva visszahátrált a folyosón, elhessegetve a fotósokat az útjából. A fények újra felvillantak körülötte. A riporterek megrohanták a márványajtót.

– A munkások azonnal kezdjenek neki! – kiáltott fel. – Azt akarom, hogy a küszöbig megtisztítsák az átjárót. Ma este felnyitom a sírboltot.

– Ezt azért gondolja meg! – figyelmeztette Samir. – Van idelent valami, amit nem szabad félvállról kezelni.

– Meglep a viselkedése, Samir – felelte. – Tíz éve kutatjuk már ezeket a dombokat, erre a felfedezésre várva. Senki sem érintette ezt az ajtót, amióta kétezer évvel ezelőtt lepecsételték.

Dühösen lökte el maga elől a riportereket, akik mostanra beérték őket, és megpróbálták elzárni az útjukat. Szüksége volt sátra magányára, míg az ajtót meg nem tisztítják előtte; szüksége volt a naplójára, egyetlen bizalmasára, amivel megoszthatta az izgalmat, amit érzett. A hosszú forró nap okozta kimerültség is most vett erőt rajta.

– Egyelőre ne tegyenek fel kérdéseket, hölgyeim és uraim! – kérte Samir udvariasan. Mint mindig, most is ő állt Lawrence és a való világ közé.

Lawrence végighaladt a göröngyös ösvényen, egy kicsit kifecamítva bokáját, mégis továbbsietve; résnyire szűkítette a szemét, miközben a fáklyák fé-

nyével megvilágított sátrak komor látványa tárult elé az ibolyaszín égbolt alatt.

Egyvalami vonta csak el a figyelmét, mielőtt elérhette volna táborig székének és íróasztalának biztonságát: unokaöccse, Henry, aki tőle nem messze ácsorgott. Henry, aki annyira nem illett ide, Egyiptomba, divatjamúlt fehér vászonöltönyében. Henry az elmaradhatatlan pohár whiskyvel a kezében és az elmaradhatatlan szivarral az ajkai között.

Kétségkívül a hastáncosnő is vele volt – az a nő, Malenka, Kairóból, aki az ő angol úriemberének adta az összes pénzt, amit csak keresett.

Lawrence ugyan sohasem feledkezhetett meg teljes egészében Henryről, de hogy állandóan az útjában állt, az több volt, mint amit el tudott viselni.

Sikeres életében őt tekintette az egyetlen igazi szegényfoltnak – egy unokaöcs, aki nem törődik senkivel és semmivel, kivéve a játékasztalt és a piásüveget; a milliókra rúgó Stratford-vagygon egyetlen férfi örököse, holott nyugodt szívvel egyetlen fontot sem lehetett rábízni.

Ismét éles kénként hasított bele Julie hiánya – szeretett lányáé, akinek most is itt kellene lennie, és aki itt is lenne, ha fiatal vőlegénye meg nem győzte volna arról, hogy maradjon otthon.

Henry a pénz miatt jött Egyiptomba. A cég papírjait hozta el Lawrence-nak, aláírásra. Nyilván az apja, Randolph küldte el ezzel a gyászos feladattal, aki, mint mindig, most is kétségbeesetten próbálta rendezni fia adósságait.

Micsoda páros, gondolta Lawrence komoran – a javíthatatlan léhűtő és a Stratford Hajózási Vállalat igazgató tanácsának elnöke, aki erejét nem kímélve lapátolja bele a cég nyereségét fia feneketlen pénztárcájába.

Szíve legmélyén Lawrence mégsem haragudott igazán Randolphra. Tisztában volt ugyanis azzal, hogy ő nem egyszerűen átengedte a családi vállalkozás irányítását Randolphnak, hanem rázúdította az egészet, minden szorító kényszerével és felelősségével együtt, azért, hogy ő, Lawrence, hátralevő éveit az általa olyannyira szeretett egyiptomi romok között élhesse le.

Ráadásul, az igazat megvallva, Randolph egészen tűrhető munkát végzett a vállalat irányításában. Legalábbis amíg a fia sikkasztót és tolvajt nem csinált belőle. Randolph be is vallana mindent, ha összeütközésre kerülne sor, Lawrence azonban túlságosan is önző volt a konfrontációhoz. Soha nem hagyta volna ott Egyiptomot a cég áporodott londoni irodáiért. Még Julie sem tudná rávenni arra, hogy térjen haza.

Henry pedig most ott állt, várva, hogy mikor jön el az ő pillanata. Lawrence azonban nem adta meg neki a lehetőséget, hanem belépett a sátrába, és türelmetlenül az íróasztalához húzta a székét. Elővette a bőrkötésű naplót, melybe mindaddig egyetlen sort sem írt, talán éppen e nap eljövételében bízva. Sietősen lejegyezte mindazt, amire az ajtó feliratából még emlékezett, és a kérdéseket, amiket az felvetett.

– Ramszesz, a Kárhozott. – Hátradőlt, a névre meredve. Most először járta át valami abból a baljós előérzetből, amely Samirt is megrázta.

Mi az ördögöt jelenthet mindez?

Éjjel fél egy. Lehet, hogy csak álmodik? A sírbolthoz vezető márványlapot gondosan eltávolították, lefényképezték, bakokra téve a sátrában helyezték el, és most készen állnak rá, hogy behatoljanak. A sírbolt! Végre az övé!

Bólintott Samir felé. Érezte, hogy izgatott remegés szalad végig a tömegen. Újabb vakuk villantak, miközben a füléhez emelte a kezét, ám a detonáció így is mindannyiukat váratlanul érte. A gyomra mélyén érezte a lökeshullámokat.

Elérzékenyülésre nem volt idő. Meg kellett markolnia a fáklyát, és be kellett mennie, még ha Samir még egyszer utoljára meg is próbálta visszatartani.

– Lawrence, lehetnek álcázott csapdák, lehetnek...

– Félre az utamból!

A portól köhögnie kellett. Szeme könnyben úszott.

Átlökte a fáklyát az ásító lyukon. Hieroglifákkal díszített falak – ismét a csodálatos tizenkilencedik dinasztia stílusvilága, kétség sem férhetett hozzá.

Azután belépett. Milyen hihetetlenül hűvös volt idebent; és az az illat, az a különös illat, ennyi évszázad után!

Szíve túlságosan is gyorsan kezdett kalapálni. A vér az arcába tolult, és görcsösen köhögni kezdett, amint a riporterek örvénylő tömege megint felverte a port az átjáróban.

– Hátrább! – kiáltott oda nekik haragosan. Az újult erővel felvillanó vakuk fényében alig látta a festett mennyezetet a feje felett, a parányi csillagokkal.

Előtte egy hosszú asztal, alabástromedényekkel és dobozokkal megrakva. Összetekert papiruszok halmai. Úristen, már ez önmagában is rendkívüli jelentőségű lelet!

– De hát ez nem is sírbolt – suttogetta maga elé.

Egy íróasztalt látott, finom porréteggel borítva, mely szakasztott olyannak tűnt, mintha egy tudós csak nemrégiben állt volna fel mögüle. Kiterített papirusztekercs hevert rajta, kihegyezett tollak és egy tintatartó társaságában. Meg egy kehely.

De az a márvány mellszobor – az félreismerhetetlenül görög–római eredetű volt. Egy asszony, fémpánt alá szorított hullámos hajjal, réveteg tekintettel, félig lehunyt szempillákkal; és egy alapzatba metszett név:

KLEOPÁTRA

– Ez lehetetlen – hallotta Samirt maga mögött. – Lawrence, nézze csak a múmiakoporsót!

Már észrevette. Szótlanul meredt a tárgyra, mely magasztos nyugalomban feküdt ennek a zavarba ejtő helyiségnek, ennek a dolgozószobának, ennek a könyvtárnak a közepén.

Samir megint hátrább rendelte a fényképezéseket. A füstölgő villanólámpák az örületbe kergették Lawrence-t.

– Kifelé innen, mindenki, kifelé! – kiáltott feléjük. Zsörtölődve visszahúzódtak, otthagya a két férfit a megkövült csendben.

Samir szólalt meg elsőként.

– Ez római bútorzat. Ez itt Kleopátra. Nézze az érméket, Lawrence, az asztalon! Az ő képmása van rajtuk, és valamennyit frissen nyomták. Ez önmagában mégér vagy...

– Tudom. De egy ősi fáraó is nyugszik itt, barátom. Ez a múmiakoporsó minden részletében ugyanannyira kidolgozott, mint bármelyik, amelyet a Királyok Völgyében találtak.

– Csakhogy nincs szarkofág – mondta Samir. – Miért nincs?

– Ez nem sírbolt – felelte Lawrence.

– A király mégis úgy döntött, hogy ide temetkezik. – Samir közelebb lépett a múmiakoporsóhoz, majd fáklyáját a gyönyörűen megfestett arc fölé emelte, megvilágítva a sötéttel kihúzott szemeket és az aprólékosan megformált ajkakat.

– Meg mernék esküdni rá, hogy a római korból való – jelentette ki.

– De a stílus...

– Túlságosan is életszerű, Lawrence. Egy római művész alkotása, aki tökéletesen leutánozta a tizenkilencedik dinasztia stílusát.

– És hogyan történhetett meg ilyesmi, barátom?

– Az átok – suttogta Samir, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. Az egymást követő hieroglifákra meredt, melyek a festett alak kerületén futottak végig. A görög betűk valamivel ezek alatt helyezkedtek el, legalul pedig a latin szöveg következett.

– „Ne érintsd a Nagy Ramszesz maradványait” – olvasta Samir. – Mindhárom nyelven ugyanez. Ennyi elég is, hogy bármelyik jóérezésű ember meghátráljon.

– De nem ez a jóérezésű ember – felelte Lawrence. – Azonnal hívja ide a munkásokat, és emeljék le a fedelet!

A por némiképp leülepedett. Az öreg vas falikarokba helyezett fáklyák túlságosan is bekormozták a mennyezetet, de emiatt ráérnek majd később is aggódni.

A feladat most az volt, hogy felvágják a rétegeket az ember alakú csomagon, melyet a falnak támasztottak, mellette a múmiakoporsó vékony fafedelével.

Lawrence már nem látta a bejáratnál csoportosuló férfiakat és nőket, akik teljes némaságban meredtek rá és felfedezésére.

Lassan felemelte kését, és átvágta a kiszáradt vászon morzsolódó héját, mely a földre hullva felfedte az alatta lévő bebugyolált alakot.

Valamennyi riporter lélegzete egyszerre akadt el. Újra és újra fények villantak. Lawrence magán érezte Samir hallgatásának súlyát. Mindkét férfi a megsárgult vászontakarón átsejlő ösztövércsakra és a mellkason keresztbe font megfonnyadt karokra meredt.

Az egyik fényképész könyörögni kezdett, hogy engedjék végre be a kamrába, Samir azonban dühödten csendet parancsolt. Lawrence mindezt alig érzékelte.

Merev tekintettel nézte az elaszott alakot maga előtt, a sivatagi homok színére fakult héjba csomagolva. Úgy tűnt, még az arc kifejezést is látni véli a gyolccsal borított koponyán; a keskeny ajkak végtelen nyugalomról tanúskodtak számára.

Minden múmia külön rejtély. Mindegyik kiszikkadt, ám kitűnően megőrződött tetem, az élet kísérteties képe a halálban. Mindig megborzongott, amikor az ősi egyiptomi halottakra nézett, ám ezzel kapcsolatban, aki Ramszesznek, a Kárhozottnak, illetve Nagy Ramszesznek hívta magát, most mégis inkább valamiféle különös vágyakozás kerítette hatalmába.

Belsőjét melegség járta át. Közelebb húzódott, ismét belehasítva a külső burkolatba. Mögötte Samir kiutasította a fényképezőket az átjáróból. Fennállt a fertőzés veszélye. *Igen, menjenek, valamennyien, kérem!*

Kinyújtotta a kezét, és hirtelen megérintette a múmiát; tiszteletteljesen, az ujjai hegyével. Milyen bámulatosan rugalmas volt! A kötözőanyagok vastag rétege idővel bizonyára teljesen meglágyult.

Újra belenézett az előtte feltáruló keskeny arcba, a kerek szemhéjakkal és rideg ajkakkal.

– Julie! – suttogta. – Ó, bárcsak te is láthatnád!...

A követségi bál. Ugyanazok a régi arcok; ugyanaz a régi zenekar és a kedves, öreg, álmosító valcer. A fényeket Elliott Savarell túlzottan hivalkodónak találta; a pezsgő keserű mellékízt hagyott maga után a szájában. Ennek ellenére meglehetősen közönséges módon fenékgig ürítette a poharat, majd elkapott egy arra haladó pincért. Aztán egy másikat. És még egyet. Akár jóféle konyakot, akár whiskyt hordoztak éppen körbe.

Végül is ők akarták, hogy eljöjjön, nem? Semmi se lenne az igazi nélküle, Rutherford grófja nélkül. Rutherford grófja elmaradhatatlan tartozék, akár csak a fényűző virágdíszek, az ezernyi gyertya, a kaviár és az ezüst étkezés, valamint a hegedűjüket fáradtan fűrészelő öreg zenészek, akik a még táncolni képes fiatalabb generációnak muzsikálnak.

Mindenkinek volt egy üdvözlő szava Elliotthoz, Rutherford grófjához. Mindenki azt akarta, hogy Rutherford grófja jelenjen meg a lánya esküvőjén, vagy egy délutáni teán, vagy egy ehhez hasonló bálon. Nem számított, hogy ő és a felesége, Edith, már csak nagy ritkán rendeztek bármiféle összejövetelt londoni házukban vagy a yorkshire-i vidéki birtokon, illetve hogy Edith ideje java részét Párizsban töltötte, megözvegyült nővérével. Rutherford tizenhetedik grófja így is egyedi értéket képviselt. Ennek a családnak a címe – ilyen vagy olyan kerülő úton – egészen VIII. Henrik koráig volt visszavezethető.

Miért nem rombolta már le réges-régen az egészet? – tűnődött el rajta. Hogyan sikerült még mindig elbűvölőnek maradnia ezeknek az embereknek a szemében, akikhez legjobb esetben is csak futó ismeretség fűzte?

De nem, ez nem lenne a teljes igazság. Volt olyan, akit szeretett közülük, akár bevallotta, akár nem. Szerette öreg barátját, Randolph Stratfordot, ahogyan Randolph testvérét, Lawrence-t is. Szerette még persze Julie Stratfordot, valamint azt nézni, amint éppen az ő fiával, Alexszel táncol. Most is leginkább a fia miatt jelent meg itt. Pedig Julie természetesen nem fog hozzámenni Alexhez. Legalábbis nem egyhamar. Még akkor sem, ha egyedül ez kecsgetne azzal az eséllyel, hogy Alex megszerezhesse a pénzt, amire oly nagy szüksége van, hogy megtarthassa a földbirtokokat, melyeket egykor megörökölt; a vagyont, melynek a régi címmel együtt kell rászállnia.

A legszomorúbb az volt az egészben, hogy Alex szerette Julie-t. A pénz egyiküknek sem jelentett semmit. Az idősebb generációk meg csak ármánykodtak, és szőtték a terveket, ahogy mindig is.

Áthajolt az aranyozott rácsozaton, lenézve az ifjú párok alatta örvénylő forgatagára, és egy pillanatra megpróbálta kirekeszteni agyából a hangok kavalkádját, kiszűrni a keringő édesbús dallamát.

Randolph Stratford azonban újra beszélni kezdett. Biztosította róla, hogy Julie-nak csak egy kis ösztökélésre lenne szüksége. Ha Lawrence szólna egy szót az ügy érdekében, a lánya biztosan megadná magát.

– Adj Henrynek egy esélyt! – mondta Randolph ismét. – Még csak egy hete van Egyiptomban. Ha a fiamnak sikerülne rábeszélnie, és Lawrence magához ragadná a kezdeményezést...

– De hát miért – kérdezte Elliott –, miért tenne Lawrence ilyet?

Csend.

Elliott jobban ismerte Lawrence-t, mint Randolph. Elliott és Lawrence: valójában senki sem ismerte az egész történetet, csak a két férfi maga. Az ox-

fordi éveik alatt, abban a gondtalan világban szeretők voltak, és miután végeztek, egy telet együtt is töltöttek Kairóban, a Níluson ringatózó egyik lakóhajóban. A világ azonban óhatatlanul szétválasztotta őket. Elliott feleségül vette Edith Christiant, egy amerikai örökösnot, Lawrence pedig birodalmat kövált a Stratford Hajózásból.

Barátságukat azonban még ez sem tudta kikezdeni. Számtalan vakációt töltöttek el együtt Egyiptomban. Még mindig képesek voltak éjszakákat átvitatkozni történelemről, romvárosokról, régészeti leletekről, költészetéről. Elliott volt az egyetlen, aki valóban megértette Lawrence-t, amikor az visszavonult, és elutazott Egyiptomba. Irigyelte ezért, és akkor verődött az első ék is ket-tejük közé. Egyik nap a hajnali órákban borgőzös hangulatában Lawrence gyá-vának nevezte Elliottot, amiért hátralévő éveit Londonban akarja eltölteni; egy olyan világban, amelyet semmire sem tart; egy olyan világban, mely számá-ra már nem szolgál örömmel. Elliott viszont azt hánytá Lawrence szemére, hogy elvakult és ostoba. Lawrence gazdagsága meghaladta Elliott legvadabb álmait is; ráadásul ő már megözvegyült; egy eszes és független leánnyal élt együtt. Elliott nős volt, fia pedig állandó gyámolítást igényelt, hogy sikeresen élhesse a címéhez illő tiszteletreméltó és konvencionális életét.

– Csak annyit akartam mondani – erőlködött tovább Randolph –, hogy ha Lawrence kifejezné határozott óhaját a házassággal kapcsolatban...

– És a mi kis húszezer fontos ügyletünk? – kérdezte hirtelen Elliott. A tónus finom volt és udvarias, a kérdés mégis megbocsáthatatlanul goromba. Ennek ellenére folytatta. – Edith egy hét múlva hazatér Franciaországból, és minden bizonnyal észre fogja venni, hogy hiányzik a nyakéke. Tudod, az ilyesmi mindig feltűnik neki.

Randolph nem válaszolt.

Elliott lágyan nevetni kezdett, de nem Randolphon, és még csak nem is saját magán. Bizonyos, hogy Edithen sem, akinek csak kevéssel ugyan, de több pénze volt, mint neki, az is aranyban és ékszerekben.

Talán azért kacagott fel, mert a zene megrészegítette; vagy mert Julie Stratford látványa érintette meg a szívét, amint egy emelettel lejjebb Alexszel táncol. Vagy azért, mert újabban elveszíteni látszott azt a képességét, hogy eufemizmusokban és féligazságokban beszéljen, ami ifjúkorában természetes velejárója volt fizikai állóképességének és jó közérzetének.

Manapság az ízületei minden elmúló téllal egyre jobban és jobban sajogtak, és már nem tudott fél mérföldnél hosszabb távolságot legyalogolni úgy, hogy ne jelentkezett volna szúró fájdalom a mellkasában. Nem bánta, hogy ötven-öt éves korára hajszíne hófehérre változott, mert tudta, hogy egész jól mutat vele. Az viszont titokban, ám mélyen, igenis megsebezte, hogy botot kell használnia, bárhova indul. Pedig ezek csak halvány előjelei voltak mindannak, ami még előtte áll.

Öregkor, gyengeség, függőség. Imádkozzunk, hogy Alex boldogan beházasodjon a Stratford-milliókba, mielőtt még túl késő lenne!

Hirtelen nyugtalanságot, elégedetlenséget érzett. Feszélyezte a lágyan hullámzó zene; egy életre elege volt Straussból, ami azt illeti. Siralmas hangulatba került.

Egyszeriben el akarta mondani Randolphnak, hogy ő, Elliott, valamikor régen valami óriási hibát vétett. Elrontott valamit azokon a hosszú egyiptomi éjszakákon, amikor ő és Lawrence együtt sétálgattak Kairó koromfekete utcáin, vagy egymásra támaszkodva, részegen dülöngéltek a lakóhajó parányi szalonjában. Lawrence-nak valahogy mindig sikerült elszánt hősiességgel élnie az életet, olyan dolgokat sikerült megvalósítania, amelyekre mások egyszerűen képtelenek voltak; ő viszont csak sodródott az áramlással. A tetejébe Lawrence visszaszökött Egyiptomba; vissza a sivataghoz, a templomokhoz, és a kristálytisza, csillagos éjszakákhoz.

Úristen, mennyire hiányzott neki! Az utóbbi három évben alig maroknyi levelet váltottak csak egymással, barátságuk emléke mégsem halványult el.

– Henry bizonyos papírokat is magával vitt – mondta Randolph –, apróbb családi ügyletekkel kapcsolatban. – Lopva körbepillantott; túlságosan is óvatosan.

Elliott érezte, hogy ismét kirobban belőle a nevetés.

– Ha minden a reményeim szerint alakul – folytatta Randolph –, mindent megfizetek, amivel csak tartozom, és a házasságra hat hónapon belül sor kerül. Erre a szavamat adom.

Elliott elmosolyodott.

– Randolph, talán lesz házasság, talán nem; talán megoldja a problémáinkat, talán nem...

– Ne beszélj így, öregfiú!

– De arra a húszezer fontra még azelőtt szükségem van, hogy Edith hazajérne.

– Természetesen, Elliott, természetesen.

– Tudod, néha azért nem ártana nemet mondanod a fiadnak.

Mélységes sóhaj hagyta el Randolph ajkát. Elliott nem erőltette tovább a kérdést. Éppúgy tudta, mint bárki más, hogy Henry romlottsága korántsem tréfadolog; már régen nincs köze a fiatalkori tomboláshoz vagy a nehezebb időszakokhoz. Valami, ami mindig is jelen volt benne, teljesen elrothasztotta a bensőjét. Randolphban csak alig lehetett jelét látni ilyen rothadásnak. Éppen ebben állt a tragédia; Elliott pedig, aki túlradóan szerette a saját fiát, Alexet, mélyen együtt tudott érezni Randolph gyötrelmeivel.

Újabb határozott ígéreték és biztosítékok: meg fogod kapni a húszezer fonatot és így tovább. Elliott azonban már nem figyelt rájuk. Megint a táncosokat nézte – remekbe szabott nemes örököse éppen szenvedélyesen sugdolózott Julie-val, akinek arca olyan elszántságot tükrözött, mely valami, Elliott előtt valószínűleg örökké homályban maradó ok miatt, csak még szebbé tette.

Bizonyos nőknek mosolyogniuk kell, hogy szépek legyenek. Másoknak zokogniuk. Julie kisugárzása viszont csak akkor ragyogott fel teljes pompájában, amikor komoly volt – talán mert szeme egyébként túlságosan is meleg barna volt, szája túlságosan is finom vonalú, arca túlságosan is rózsás.

Az eltökéltség jelenéssé fokozta lényét. Alex pedig kitüntető figyelmével és elfojtott szenvedélyével sem látszott többnek „egy partnernél” a lány számára; egyike volt az ezernyi elegáns fiatalembernek, akik közül bárki keresztülvezethette volna a márványpadlón.

Felhangzott a „Reggeli lapok” keringő, amely nagyon tetszett Julie-nak; mindig is szerette. Felidézte a mostanra megfakult emléket arról, amikor az apja először hozta haza a gramofont, majd végigtáncoltak az egyiptomi szobán, a könyvtáron és a társalgón – ő meg az apja –, míg a hajnali fények be nem szűrődtek a redőnyök rései között, és az apja meg nem szólalt:

– Ó, kedvesem, elég volt! Nem bírom tovább.

Most a muzsika álmataggá, szinte búskomorrá tette. Alex megállás nélkül beszélt hozzá, elmondva így, azután meg úgy, hogy mennyire szereti, beleültetve ezzel a félelmet, hogy kíméletlen vagy hűvös szavaival megbánthatja.

– Ha Egyiptomban akarsz élni – folytatta Alex kifogyva a lélegzetből –, hogy múmiákat áss ki az apáddal, akkor legyen, menjünk Egyiptomba. Akár rögtön az esküvő után indulhatunk. Ha pedig fel akarnál vonulni a nők szavazati jogáért, hát jó, én is ott fogok masírozni melletted.

– Igen – felelte Julie –, most ezt mondod, és tudom, hogy teljes szívedből így is gondolod, de értsd meg, Alex, hogy még nem állok készen. Még nem tehetem.

Nem bírta elviselni, amikor a fiú ilyen halálosan komollyá vált. Képtelen lett volna rá, hogy fájdalmat okozzon neki. Ha legalább lenne benne egy kevés gonoszság, csak egy egészen kicsi aljasság, ami ott van mindenki másban. Egy kis alantasság csak javíthatna a megjelenésén. Magas, karcsú és barna hajú, túlságosan is angyali. Huszonöt évesen is mohó, ártatlan fiúcska.

– Mihez kezdenél egy szüfraszett feleséggel? – kérdezte tőle. – Vagy egy felfedezővel? Te is tudod, hogy bármikor lehetek felfedező vagy akár archeológus. Bárcsak most is ott lehetnék Egyiptomban az apámmal!

– Drágám, bármikor elmehetünk oda! Csak házasodjunk össze előtte!

A fiú előrehajolt, mintha meg akarná csókolni. Miközben a lány egy lépést tett hátrafelé, a valcer üteme szinte könnyörtelenül felgyorsult, és egy pillanatra annyira elbódította, mintha valóban szerelmes lett volna.

– Mivel nyerhetnék meg, Julie? – suttogta a fiú a fülébe. – Ha kell, idehozom Londonba a nagy piramist.

– Alex, már réges-rég megnyertél – mosolygott a lány. De hiszen ez hazugság, nem igaz? Volt valami rettenetes ebben a pillanatban – a zene csodálatos hullámvásárlában és Alex kétségbeesett pillantásában. – Ám az az igazság... hogy nem akarok megházasodni. Még nem. – *Vagy talán sohasem?*

Alex nem válaszolt. Julie túlságosan nyers volt vele, túlságosan lényegre törő. A fiú ismerte ezt a hirtelen visszahúzódlást. Nem volt férfiatlan; éppen ellenkezőleg, viselkedése úriemberre vallott. Julie szavai megbántották, ám amikor megint elmosolyodott, olyan kedvesen, bizakodva tette, ami mélyen megérintette a lányt, és csak tovább nőtt tőle a szomorúsága.

– Apám néhány hónapon belül hazajön, Alex. Akkor majd mindannyian leülünk beszélgetni. Házasságról, jövőről, a nők jogairól, legyenek férjezettek vagy hajadonok, és arról, hogy talán sokkal jobbat érdemelnél egy olyan modern gondolkodású nőnél, mint én, akitől valószínűleg már az első évben megőszülnél, és aki hamarosan belekergetne egy megbízható, ódivatú szerető karjába.

– Mennyire szereted megbotránkozni az embereket! – válaszolta a fiú. – És én mennyire szeretek megbotránkozni!

– De valóban ez lenne az, amire szükséged van?

Álltak a táncparkett közepén, miközben a többi pár ott örvénylett körülötük a zene sodrásában, s Alex hirtelen megcsókolta. Ő engedte, teljesen megadva magát a fiú akaratának, mintha valamiképp mindennek ellenére is ki kellett volna mutatnia szeretetét, odaadását.

Nem számított, hogy mások bizonyára őket bámulják. Nem számított, hogy a fiú keze megremegett, miközben átkarolta.

Csak az számított, hogy bármennyire szereti is őt, mindez akkor sem elég.

Mostanra lehűlt a levegő. Odakintről zajok hallatszottak; kocsizörgés, egy szamar bögése; valamint egy metszően magas hang, egy amerikai nő nevetése, aki egészen Kairóból vezetett el idáig, amikor meghallotta a hírt.

Lawrence és Samir a tábort székükben ültek az ősi íróasztal mögött, az előttük kiterített papiruszleveket tanulmányozva.

Vigyázva, hogy ne nehezdedjen teljes súlyával a törékeny bútordarabra, Lawrence a fordításokat jegyezte le sietősen a bőrborítású jegyzetfüzetébe.

Időről időre hátrapillantott a válla felett a múmiára; a nagy királyra, aki egyre inkább olyannak tűnt számára, mintha csak álomba merült volna. Ramszesz, a Halhatatlan. Már maga a gondolat is felgyújtotta a képzeletét. Tudta, hogy még jóval hajnal után is ebben a különös kamrában fog ücsörögni.

– Egyszerűen muszáj megtévesztésnek lennie – szólalt meg Samir. – A Nagy Ramszesz, aki ezer esztendőn át uralta Egyiptom királyi családjait, mint Kleopátra szeretője?

– Micsoda fennkölt értelem! – felelte Lawrence. Egy pillanatra letette a tollat, s a papiruszra meredt. Rettenetesen égett a szeme. – Ha valaki rá tudott venni egy halhatatlan férfiút arra, hogy élve temettesse el magát, az csak is Kleopátra lehetett.

A márvány mellszoborra nézett, majd szeretetteljesen megsimogatta az arc lágy vonalát. Igen, ő képes volt hinni mindebben. Kleopátra, akit Julius Caesar és Marcus Antonius szeretett, és aki egymaga képes volt tovább feltartóztatni a római inváziót, mint azt korábban bárki is álmodta volna; Kleopátra, a klasszikus Egyiptom utolsó uralkodója. De az a történet – vissza kell térnie a fordításához...

Samir felállt, és nyugtalanul kinyújtóztatta tagjait. Lawrence figyelte, ahogy közelebb lép a múmiához. Mit csinálhat? Tanulmányozza a megsárgult vászoncsomagolást az ujjakon vagy azt a briliáns szkarabeuszgyűrűt, mely most már tisztán látható a jobb kézen? Kétség sem férhet hozzá, hogy a tizenkilencedik dinasztia korának egy becses darabjával állnak szemben, gondolta.

Lehunyta a szemét, és gyengéden masszírozni kezdte a szemhéját. Aztán újra az előtte fekvő papiruszívra kezdett koncentrálni.

– Meg kell mondanom, Samir, hogy a fickó nagyon is meggyőző. Ez a nyelvi kifejezőképesség bámulatba ejtene bárkit. A filozófiai elgondolásai is legalább olyan modernek, mint a mieink. – Elővett egy másik dokumentumot, amelyet korábban vizsgált meg. – Ez pedig, Samir, nem más, mint egy levél Kleopátrától Ramszesznek.

– Beugratás, Lawrence. Amolyan bugyuta római tréfa.

– Nem, barátom, egyáltalán nem. Rómából küldte, amikor a Caesar elleni merényletet elkövették! Elmondja benne Ramszesznek, hogy hamarosan hazatér hozzá, Egyiptomba.

Félretolta a levelet. Ha Samirnak lesz majd egy kis ideje, maga is meggyőződhet a papírok tartalmáról. Az egész világ tudni fog erről. Hátat fordított a tekercsnek.

– Figyelje csak ezt, Samir, Ramszesz utolsó gondolatai: „Nem ítélnéjük el a rómaiakat Egyiptom meghódításáért, végtére is maga az idő igazott le bennünket. Ennek a bámulatos új évszázadnak a csodái el kellene, hogy oszlassák fájdalmamat, de mégsem kínálnak gyógyírt szívemre; és mert a szellem szenved, a szellem becsukódik, mint napfény nélkül a virág.”

Samir továbbra is a múmiára és a rajta lévő gyűrűre meredt.

– Újabb utalás a napra. Újra meg újra mindig csak a nap. – Lawrence felé fordult. – Azt maga sem hiheti el, hogy...

– Samir, ha képes hinni az átok létezésében, miért nem tud elfogadni egy halhatatlan embert is?

– Hiába gúnyolódik velem, Lawrence. Számtalanszor láttam már működni az átkot, barátom. De egy halhatatlan ember, aki élt Athénban Periklész alatt,

Rómában a köztársaság alatt és Karthágóban Hannibál alatt? Egy olyan ember, aki Kleopátrát tanította Egyiptom történelmére? Ilyet még életemben nem hallottam.

– Akkor hallgassa ezt, Samir: „Szépsége örökké kísérteni fog, akárcsak bátorsága és könnyelműsége, szenvedélyes életszeretete, mely emberfelettinek tűnt olyasvalakitől, aki mindent egybevetve is csak egy halandó ember volt.”

Samir nem válaszolt. Ismét a múmiát nézte, mintha nem tudná megállni, hogy ne tekintsen újra meg újra rá. Lawrence tökéletesen megértette; ő pontosan azért ült háttal neki, hogy zavartalanul elvégezhesse munkáját a tekercsekkel.

– Lawrence, ez a múmia legalább olyan halott, mint a többi, amit a kairói múzeumban láttam. Nagy mesemondó volt a fickó. Hanem ez a gyűrű...

– Igen, barátom, korábban magam is alaposan megfigyeltem; ez a Nagy Ramszesz pajzsdíszje, tehát nem egy hétköznapi mesemondóval állunk szemben, hanem olyannal, aki gyűjtötte az antikvitásokat is. Ezt akarja elhíttetni velem?

De mit akart Lawrence elhíttetni magával? Ismét nekidőlt a táborig szék megerezhedett vásznának, és tekintetét végigfuttatta a különös szoba berendezésén. Majd újra nekiállt a tekercs fordításának.

– „Ezért hát visszavonulok ebbe az elszigetelt kamrába; könyvtáram válik a sírboltommá – olvasta. – Szolgáim bedörzsölik testemet, és finom temetkezési lepelbe csavarják, az én időm szokásainak megfelelően, melyek már régen feledésbe merültek. De kés nem érinthet. A balzsamozó nem távolíthatja el a szívet és az agyat halhatatlan testemből.”

Az eufória érzete hirtelen támadt fel Lawrence-ban, vagy ez már az éber álmom állapota volt? Az üzenet oly valóságosnak tűnt számára, annyira átérezte írója személyiségét, ahogy az ősi egyiptomiak esetében korábban soha. Miért is ne, hiszen végre találkozott az igazi halhatatlansággal...

Elliott kezdett berúgni, bár ezt senki sem vette észre. Kivéve Elliottot magát, aki olyan, meglehetősen hétköznapi módon hajolt át a félemelet aranyozott korlátján, amit szinte sohasem engedett meg magának. Még a legkisebb mozdulatai is finomra csiszolt stílusról árulkodtak, melyet most tudatosan levetkőzött magáról, nagyon is jól tudva, hogy senki sem fogja észrevenni; senki sem tiltakozik majd miatta.

Micsoda egy világ, mely szinte teljes egészében ilyen nüanszokból építkezik! Micsoda borzalom! És neki most erre a házasságra kell gondolnia; erről a házasságról kell beszélgetnie; és kezdenie kell valamit a fia elszomorító látványával is; mivel Alex végignézte, amint Julie egy másik férfival táncol, majd láthatóan megsemmisülve elindult felfelé a márványlépcsőn.

– Csak annyit kérek, hogy bízz bennem! – szövegelt még mindig Randolph. – Én garantálom ezt a házasságot. Csak egy kis időre van szükségem.

– Remélem, nem gondolod, hogy én élvezem a nyomásgyakorlást – válaszolta Elliott összegabalyodott nyelvvél, félrészegen. – Én mindig is sokkal jobban éreztem magam az álmok világában, Randolph, ahol a pénz egyszerűen nem is létezik. De a szomorú helyzet az, hogy nem engedhetjük meg magunknak az ábrándozást, egyikünk sem. Ez a házasság létfontosságú mindkettőnk számára.

– Akkor talán személyesen kellene felkeresnem Lawrence-t.

Elliott megfordult, és látta, hogy fia mindössze néhány lépésnyire onnét álldogál, mint egy iskolás, a felnőttek kitüntető figyelmére várva.

– Apám, most szükségem van a vigasztaló szavaidra – mondta.

– Inkább bátorságra lenne szükséged, fiatalember – jegyezte meg Randolph epésen. – Ne mondd, hogy megint kikosaroztak!

Alex leemelt egy pohár pezsgőt az arra haladó pincér tálcajáról.

– Szeret, nem szeret – válaszolt halkán. – Az igazság az, hogy képtelen vagyok nélküle élni. Az örületbe kerget.

– Hát persze, hogy képtelen vagy – nevetett Elliott. – Nézd csak, az az otromba fiatalember odalent, épp most lépett a lábára. Biztosan hálás lenne neked, ha kiszabadítanád szorult helyzetéből.

Alex bólintott, láthatóan észre sem véve, hogy apja kiveszi a félig telt poharat a kezéből, majd ledönti a maradék pezsgőt. Kihúzta magát, és már indult is vissza a táncparketre. Tökéletes benyomást keltett.

– Ez a legzavaróbb részlet – mormolta Randolph a bajusza alatt. – Szereti. Mindig is szerette.

– Igen, de az a lány olyan, mint az apja. Szereti a függetlenséget. És őszintén szólva nem is tudom hibáztatni ezért. Bizonyos szempontból egy kicsit sok lenne Alexnek. De a fiam akkor is boldoggá tudná tenni, ebben biztos vagyok – magyarázta Elliott.

– Természetesen – bólintott Randolph.

– És ő is a legteljesebb mértékben boldoggá tenné Alexet; sőt talán ő az egyetlen, aki képes erre – folytatta Elliott.

– Ez nonszensz – jegyezte meg Randolph. – London bármelyik fiatal hölgye kezét-lábát törné, hogy boldoggá tehesse Rutherford tizennyolcadik grófját!

– Tényleg olyan fontos ez? A címeink, a pénzünk, ennek a dekoratív és hiábavaló kis világnak az állandó dicsőítése? – Elliott körbepillantott a báltermen. Ez volt a részegség kristályosan átlátszó, éppen ezért legveszedelmesebb szakasza, amikor minden felragyogott; amikor a márvány legapróbb szemcséje is jelentést hordozott, és az ember a legmegbotránkoztatóbb kijelentéseit tette. – Néha eltűnődöm azon, hogy nekem is ott kellene lennem Lawrence-szal

Egyiptomban, valamint hogy nem kellene-e Alexnek valaki másra átruháznia ezt a hőn áhított címet.

Látta a megcsillanó rémületet Randolph szemében. Uramisten, hát ennyit jelent a rang ezeknek a kalmárhercegeknek, akik azon kívül minden mást birtokolnak? Már régen nem arról volt szó, hogy Alex irányíthatja Julie-t és vele együtt a Stratford-milliókat, illetve hogy magát Alexet sokkal könnyebb irányítani, mint Julie-t. A valódi nemesség kilátásairól beszéltek, arról, hogy az unokahúgok és unokaöcsök kéz a kézben együtt barangolhatnak a Rutherford-birtokon Yorkshire-ben, és hogy az a nyomorúságos Henry Stratford a maga tisztességtelen módján ott él vissza ezzel a szövetséggel, ahol csak tud.

– Még nem szenvedtünk vereséget, Elliott – mondta Randolph. – És én meglehetősen kedvelem ezt a szerinted dekoratív és hiábavaló kis világot. Mi más maradhat még számunkra?

Elliott elmosolyodott. Még egy alapos kortynyi pezsgő, és el fogja mondani Randolphnak, hogy mi van még itt. Bárcsak tehetné...

– Szeretlek, szép angolom – búgta Malenka. A lány megcsókolta, majd segített megkötni a nyakkendőjét; ujjai lágy érintésétől meredezni kezdtek a szőrszálak a tarkóján.

Milyen imádnivaló bolondok a nők, gondolta Henry Stratford. Bár ezt az egyiptomit jobban élvezte, mint előtte bármelyiket. Sötét bőrű volt, foglalkozását tekintve hastáncosnő – üde és zamatos szépség, akitől pontosan azt kaphatta, amit akart. Az ember ilyen szabadságot sohasem élhet át angol szajhákkal.

Szinte látta maga előtt, amikor egy napon majd letelepedik valamelyik keleti országban egy ilyen asszonnyal az oldalán, minden brit kötöttségtől mentesen. Ha majd egyszer az asztalnál nyer egy valódi vagyont – egyetlen komoly győzelem kellett volna csak ehhez –, kisiklik a világ markából.

Ami viszont a mát illeti, végre kellett hajtania egy mutatványt. A tömeg a sírbolt körül megkétszereződött a múlt este óta. A trükk abban állt, hogy oda kellett férkőznie Lawrence bácsihoz, mielőtt még a múzeumtöltelékek és a hatóságok teljesen ki nem sajátítják maguknak; most kellett beszélnie vele, amikor mindenbe hajlandó beleegyezni, csak hogy végre egyedül maradhasson.

– Gyerünk, édesem! – Újra megcsókolta Malenkát, és figyelte, ahogy magára ölti sötét köpenyét, majd elsiet a várakozó kocsi felé. Milyen hálás is volt a lány ezért az apró nyugati fényűzésért. Igen, egy ilyen asszony lesz az igazi. Sokkal inkább mint Daisy, a londoni virágszál, egy unott és követelőző teremtes, aki soha nem izgatta fel igazán, talán mert oly körülményes volt a kedvében járni.

Kortyolt egy utolsót a whiskyjéből, majd felvette a bőr irattartót, és kilépett a sátorból.

A tumultus kísérteties volt. Az automobilonok köszörelése és pufogása, az eszelősen diadalittas hangok egész éjjel ébren tartották, most pedig már a hőség is kezdett éledezni; azonnal megérezte cipőjében az első homokszemcséket.

Mennyire gyűlölte Egyiptomot! Mennyire gyűlölte ezeket a sivatagi táborokat; a koszos, tevékenen lovagló arabokat; a lusta, szutykos szolgálókat; bácsikája egész világát!

Azután ott volt Samir, az az arcátlan, bosszantó munkatárs, aki azzal hízelgett magának, hogy Lawrence-szal társadalmilag egyenrangúnak tekintette magát, és megpróbálta távol tartani az őket követő riportereket. *Valóban II. Ramszesz sírjára bukkantak? Kaphatnának Lawrence-tól egy interjút?*

Köpött rájuk. Félrelökte maga elöl a férfiakat, akik a sírbolt bejáratát őrizték.

– Mr. Stratford, kérem! – szólt utána Samir. Egy riporternő máris a sarkában volt. – Hagyja most magára a nagybátyját! – kérte Samir, miközben közelebb lépett hozzá. – Hadd ízlelgesse a felfedezés örömét!

– Felőlem nyugodtan ízlelgetheti.

Felnézett a férfira, aki elzárta előle az utat. A férfi oldalra lépett. Samir elfordult, hogy visszatartsa a tudósítókat. – Ki akar belépni a sírboltba? – kérdezték.

– Családi ügy – válaszolta gyorsan és hűvösen a riporternőnek, aki megpróbálta követni. De az őr már elé állt.

Oly kevés idő maradt. Lawrence befejezte az írást, megtörölte a homlokát, majd gondosan összehajtogatta a zsebkendőt, és egy rövid megjegyzést fűzött a szöveghez.

„Briliáns ötlet mérgek vadonjában elrejtteni az életadó elixírt. Mi más lehetne biztonságosabb hely egy ital számára, mely halhatatlansággal ruház fel, mint ahol csak halált hozó italokat találhatunk? És gondoljunk bele, hogy ezek voltak azok a mérgek, melyeket Kleopátra kipróbáltatott, mielőtt úgy döntött volna, hogy áspissal veszi el önnön életét.”

Itt megállt, majd ismét megtörölte a homlokát. Máris milyen forróság van idelent. És néhány rövidke órán belül valamennyien a nyakára járnak majd, hogy engedje át a sírboltot a múzeum hivatalnokainak. Ó, bárcsak sikerült volna a múzeum nélkül befejeznie az ásatást! Isten a megmondhatója, mennyire nincs szüksége rájuk. Mindent el fognak venni tőle.

A napfény finom nyalábokban szűrődött be a durván kivágott ajtónyíláson, az előtte álló alabástromedényre vetülve. Úgy tűnt neki, mintha halk suttogást hallott volna a távolból.

Megfordult, és a múmiára pillantott, melynek arcvonásait tisztán felismerhetővé tette a rásimuló pólya. A férfi, aki Ramszesznek hívta magát, magas volt, és vélhetően robusztus alkat.

Ez nem az az öregember, aki a kairói múzeumban fekszik. Hiszen ez a Ramszesz nem kevesebbet állít, mint hogy *sobasem* öregedett meg. Halhatatlan; csupán alszik a vászonborítás alatt. Semmi sem ölhetette meg, még a helyiségben található mérgek sem, melyeket számolatlanul vett be, amikor Kleopátra elvesztése miatt érzett gyásza félőrültté tette. Parancsait követve a szolgálái bepólyálták öntudatlan testét; élve eltemették abba a koporsóba, melyet magának készíttetett, ügyelve minden apró részletre; majd lezárták a sírboltot azzal az ajtóval, melynek feliratát saját maga készítette.

De mi tehetette öntudatlanná? Ez volt az igazi rejtély. Ó, micsoda fenséges történet! De mi van akkor, ha...

Azon kapta magát, hogy a megsárgult vászonba burkolt vészjósló alakra mered. Valóban azt hiszi, hogy találhat itt bármi élő? Valamit, ami mozogni és beszélni tud?

Lawrence elmosolyodott a gondolatra.

Visszafordult az asztalon sorakozó agyagkorsók felé. A nap kezdte a parányi szobát tüzesen izzó pokollá változtatni. Zsebkendőjével óvatosan felemelte az egyik előtte álló edény fedelét. Keserűmandula illata. Valami, ami legalább olyan halálos, mint a cián.

És a halhatatlan Ramszesz állítása szerint lenyelte a korsó tartalmának felét, abban a reményben, hogy véget vethet elátkozott életének.

De mi van akkor, ha valóban egy halhatatlan teremtmény él azok mögött a vászonhéjak mögött?

Újra meghallotta a hangot. Mi lehet az? Nem suttogás; nem, nem olyan távoli. Sokkal inkább, mint egy lélegzetvétel.

Újra felpillantott a múmiára. A nap teljes pompájában ragyogott; hosszú és csodálatosan örvénylő porszemcsékkel teli sugari áthatoltak a templomok színes üvegablakain, akár csak az öreg tölgyek ágai között az erdős hegyszorosok homályában.

Úgy tűnt, a porfelhő az ősi alakból emelkedik fel; táncoló részecskék sápadt aranykődje. Ó, milyen kimerült volt!

És a múmia, mely már egyáltalán nem tűnt összeaszottnak, egyre inkább egy férfi erőteljes kontúrjait öltötte magára.

– Ki is vagy te valójában, ősi barátom? – kérdezte Lawrence csendesen. – Őrült? Álmodozó? Vagy aminek állítod magad: a Nagy Ramszesz?

Megborzongott, amint kimondta a nevet – ezt hívnák a franciák *frissonnak*. Felemelkedett, és közelebb lépett a múmiához.

A teremtmény a napsugarak fényében fürdött. Most először a szemöldöke vonalát is ki lehetett venni a pólya alatt; ez új – keményebb és elszántabb – kifejezést kölcsönzött arcának.

Lawrence elmosolyodott. Latinul beszélt, gondosan egymáshoz öltve a mondatrészeket. – Tudod, milyen soká szunyókáltál, halhatatlan fáraó? Te, aki azt állítod magadról, hogy ezer esztendőt megéltél?

Vajon most erőszakot tesz ezen a klasszikus nyelven? Hiszen oly sok évet töltött már el hieroglifák fordításával, hogy Caesar nyelvének birtoklása kis híján kikopott az elméjéből. – Kétszer annyi idő is eltelt, Ramszesz, mióta ebbe a kamrába zárkoztál; mióta Kleopátra a keblére szorította a mérges áspis-kígyót.

Az alak arcára meredt, egy pillanatra megdöbbenve. Lehetséges, hogy egy múmia ne valami mélységes, jeges halálfélelmet plántáljon az ember szívébe? Lehet hinni az odabent lappangó életben; abban, hogy egy lélek esett fogságba a vászonhéj mögött, mely csak annak pusztulásával szabadulhat?

Gondolkodás nélkül angolul szólalt meg.

– Ó, bárcsak valóban halhatatlan lennél! Bárcsak megnyílhatna szemed a modern világra! És ne kellene várnom a felhatalmazásra, hogy eltávolítsam ezeket a nyomorúságos rongyokat... az arcodról!

Az arc! Valami megváltozott volna az arcon? Nem; csak a dicsőséges napfény okozza, igaz? Mintha teltebbnek tűnne! Lawrence tiszteletteljesen kinyújtotta a karját, hogy megérintse, de nem tette; keze mozdulatlanul lebegett a levegőben.

Ismét latinul szólalt meg. – 1914-et írunk, királyom, és a Nagy Ramszesz nevét még mindig ismerik a világban, ahogyan utolsó királynőjének nevét is.

Hirtelen zaj hallatszott mögötte. Henry.

– Latinul beszélgetsz a Nagy Ramszesszel, bácsikám? Lehet, hogy az átok máris a hatalmába kerítette az agyadat?

– Hiszen ő megérti a latint – felelte Lawrence, le sem véve a múmiáról a tekintetét. – Nem igaz, Ramszesz? Értesz görögül is. És perzsául, etruszkul meg valamennyi rég elfeledett nyelven. Ki tudja? Talán még azoknak az északi barbároknak a nyelvét is ismered, akik közül évszázadokkal ezelőtt mi, angolok kiemelkedtünk. – Ismét visszaváltott latinra. – Oly sok a csoda ebben a mai világban, fáraó. Mennyi mindent mutathatnék neked...

– Nem hiszem, hogy hallana téged, bácsikám – szólalt meg Henry hűvösen. Egymáshoz koccanó üvegek csengése hallatszott. – Legalábbis reméljük, hogy nem hall.

Lawrence megpördült. Henry éppen az egyik edény fedelét emelte fel a jobb kezével.

– Ne érj hozzá! – szólt rá Lawrence gorombán. – Az mérge, te ostoba! Mindegyikben mérge van. Egyetlen csipetnyi bármelyikből, és éppoly halott

leszel, mint ő. Már ha valóban halott. – Unokaöccsének még a látványa is felbőszítette. És éppen most...

Visszafordult a múmiához. Mintha a kezek is teltebbek lennének. Az egyik gyűrű kis hiján feltépte a vászonborítást. Alig néhány órája még...

– Mérgek? – kérdezte Henry.

– Valóságos tárháza a mérgeknek – felelte Lawrence. – Ezek azok a mérgek, amelyeket Kleopátra az öngyilkossága előtt kipróbált szerencsétlen szolgálóin. – De hát miért vesztegeti az értékes információkat éppen Henryre?

– Milyen hihetetlenül eredeti! – jegyezte meg az unokaöccse cinikusan, szarkasztikusan. – Én meg azt hittem, hogy egy áspiskígyó marta halálra.

– Micsoda egy idióta vagy te. Egy egyiptomi tevehajcsár is többet tud a történelemlről nálad. Kleopátra több száz mérget kipróbált, mielőtt az áspisnál megállapodott volna.

Megfordult, és fagyos tekintettel figyelte, ahogy Henry megérinti Kleopátra mellszobrát, durván végigfuttatva ujjait az orron, a szemeken.

– Nos, gondolom, mindez itt egy kisebb vagyont is megér. És ezek az érmék! Ugye nem akarod ezeket is *odaadni* a British Museumnak?

Lawrence leereszkedett a tábori székbe. Felemelte a tollat. Hol is hagyta abba a fordítást? Lehetetlen koncentrálni ilyen körülmények között.

– Téged valóban csak a pénz érdekel? – kérdezte hűvösen. – És mihez kezdenél vele azonkívül, hogy ezt is eljátszanád? – Felnézett az unokatestvérére. Mikor hunyt ki az a fiatalos tűz ezen a jóvágású arcon? Mikor merevedett ebbe az arrogáns pózba, mikor öregedett meg így, és vált ilyen halálosan fakóvá? – Minél többet adok neked, annál többet veszítesz el a játékasztal mellett. Menj már vissza Londonba, az isten szerelmére! Menj a szeretődhez meg a cimboráidhoz, csak tűnj már el innen!

Odakintről éles zörejt hallatszott – egy újabb autó kipufogója lőtt ki, miközben a kocsi megpróbált felkapaszkodni az egyik homokbuckára. Hirtelen egy koszlott ruhákba öltözött sötét arcú szolga lépett be, Lawrence tálcára tált reggelijével a kezében, Samirral a nyomában.

– Már nem sokáig leszek képes feltartóztatni őket, Lawrence – mondta Samir. Alig észrevehető mozdulattal utasította a szolgát, hogy tegye le a tálcat a hordozható asztal szélére. – Megérkeztek a brit nagykövetség emberei is. Meg az összes riporter, Alexandriától Kairóig. Óriási cirkusz van odakint, attól tartok.

Lawrence az ezüsttálakra és a porceláncsészékre meredt. Semmit sem kívánt annyira, mint hogy drága kincseivel kettesben maradhasson.

– Csak tartsa őket vissza, ameddig tudja, Samir! Adjon még néhány órát, kettesben a tekerccsekkel. Olyan szomorú, olyan szívbe markoló ez a történet...

– Megteszem, ami tőlem telik – válaszolta Samir. – De a reggelijét azért egye meg! Fáradt már. Szüksége van egy kis ételre meg pihenésre.

– Még életemben nem éreztem jobban magam, Samir. Intézzé úgy, hogy dél előtt ne jöhessenek be! Ó, és vigye magával Henryt is! Henry, menj csak ki Samirral! Ő majd keres számodra valami ennivalót.

– Igen, jöjjön velem, uram, kérem! – hadarta Samir.

– Négyszemközt kell beszélmem a nagybátyámmal – felelte Henry.

Lawrence rápillantott a jegyzetfüzetére, majd a kiterített tekercsre. Ó, igen, a király mélységes fájdalmáról beszélt, miután titokban visszatért ide, messze Kleopátra alexandriai mauzóleumától, messze a Királyok Völgyétől.

– Bácsikám – szólalt meg Henry fagyosan –, engem is rendkívül boldoggá tette, ha végre visszatérhetnék Londonba, ezért ha volnál szíves egy pillantást vetni ezekre az iratokra...

Lawrence nem volt hajlandó felnézni a papirusztekercsből. Talán tartalmaz valami utalást arra nézve is, hogy hol állt valaha Kleopátra síremléke.

– Hányszor mondjam már el neked? – mormolta közömbösen. – Nem. Nem írom alá azokat a papírokat. Most pedig fogd meg az irattartót, és tűnj el a szemem elől!

– Bácsikám, a gróf választ szeretne kapni Julie-val és Alexszel kapcsolatban. Nem várhat örökké. Ami pedig ezeket a papírokat illeti, mindössze néhány részvényről lenne szó.

A gróf... Alex és Julie. Ez rettenetes.

– Édes istenem, éppen most!

– Bácsikám, a világ nem szűnik meg forogni a te óriási felfedezésed okán.

– Mennyi maró gúny egyetlen mondatban. – Likvidálni kell az adósságállományt.

Lawrence letette a tollat.

– Igazad van, a világ nem áll meg – felelte, megsemmisítő tekintetet vetve Henryre. – Ami pedig a házasságot illeti, az igenis várhat örökké. Vagy amíg Julie el nem határozza magát. Menj haza, és mondd ezt meg az én jó barátomnak, Rutherford grófjának! Apádnak meg azt mondd, hogy a családi részvények a helyükön maradnak. Most pedig hagyj magamra!

Henry nem mozdult. Kelletlenül forgatni kezdte az irattartót, miközben egyre feszültebben meredt a nagybátyjára.

– Bácsikám, azt hiszem, nem vagy tudatában...

– Hadd mondjam hát el neked, hogy minek vagyok tudatában! – csattant fel Lawrence. – Tudom, hogy az isten pénzét is elkártyáztad már, és hogy az apád bármit megtenne, csak hogy rendezze az adósságaidat. Még Kleopátra és züllött szeretője, Marcus Antonius keze között sem folyt el akkora vagyon, mint a tied között. És ugyan mihez kezdene Julie a Rutherford címmel? Alexnek van szüksége a Stratford-milliókra, ez az igazság. Alex nem más, csak egy koldus, a rangjával együtt, ahogyan Elliott sem különb. Isten bocsássa meg nekem, de ez az igazság!

– Bácsikám, Alex azzal a címmel London bármelyik örökösőjét megkaphatná magának.